

Evadat de-aș fi

Aurora Cristea

Se scurge clipa-n deznădejde, nimic nu mai e sfânt
Iar pe trotuarul lumii din ce în ce mai strâmt
Răceala din privire și lacrima ce doare
În jungla vieții sunt cele mai negre fiare.

Balast și zgură multă se varsă amar din noi
E cel mai crunt și rece, cel mai perfid război
Mă simt un prizonier în zeghe și în lanțuri
Uitat, abandonat și aruncat în șanțuri.

Mi-e dor de taina lumii, mi-e dor de sfânt potir
De-altarele stropite cu-aghiasmă și cu mir
O candelă a iubirii să ardă neîncetat
La interviul vieții să pot să fiu iertat.

Pe jertfa crucii tale, îmi plâng destinul, Doamne,
Că nimeni nu mai este care să ne condamne
La dragoste, ofrandă și generozitate
La rugăciune sfântă către divinitate.

Un evadat de-aș fi din timpul ăsta crud
Din lumea cea haină să fug, să mă exclud
Aș lăsa lumii ocna și tot ce-i păcătos
Si m-aș uni pe veci cu lumea lui Hristos!